אל תעשי כך

שמירת כסף בארון הלבנים אין כה בטחון בפני אבידה, גניבה או שריפה. למה לא תצעדי גם את עם רוח הזמן וכמנהג נשים רבות אחרות תפקידי כספך בבנק? בדרך זו תוכלי לסדר כל תשלומיך באמצעות צ'קים ותהני מהרגשה של בטחון, נוחיות וכבוד עצמי.

הכסף מקומו בבנק

בנק לאומי לישראל בע"מ

מכתבים לרות

אחד הקוראים שהתקשר באמצעותי עם נערה מסויימת פנה אלי כתוצאה מפגישה זו בשאלות אישיות לגמרי. קורא זה הוא אחד מרבים וזפונים אלי לאחרונה בבקשה להשיב על בעיות שונות המתעוררות אצלם, כטענה שרק אדם הקרוב אליהם ביותר יוכל להבינם.

מדורי, כידוע, נועד רק לאמצעי מקשר בין צעירים. הפניות הרבות גרמו לי להרהר בדבר שנית. עדיין לא החלטתי דבר (לא הכל גם תלוי בי) בהקדם האפשרי אתן את תשובתי בגיליון.

צעיר (838/138) שבט"ץ בשבט מלאו לו 20 (איחולי!) מרגיש את עצמו מספיק מבוגר כדי להתכתב עם נערה בגיל 17—16. על תיאטרון, קולנוע ומוסיקה לפאסיה (קלה). בתעודת הזיהוי שלו כתוב שמכנה גיזו בינוני, שערו שחור ועיניו חומות.

●

לאיזו נערה יש מספיק דם להשיב על מכתבו של צעיר בן 25 (848/139), המודיע בפרוש שהוא רוצה להתכתב עם נערה או אשה עשירה. (יש לו כנראה אותן כה רגישה שהוא יכל לשמוע את צלצול הכסף על נייר מכתבים). דניל, צבע השער והקומה אינם חשובים לו.

●

מי שתוכל לפענח את המכתב הבא, תמצא אותו מתאים לטעמה, תוכל להשיב לצעיר (848/140) הכותב כך: „אני, האדם הרביעי". או שורד „בסלון מקסיקו" „הברון מאריונט", „כן הציפור הנר ברחוב „מוחמד עלי", מעוניין להתכתב עם „פילוסופיה מניריורק", בת „הזקן הכחול", היא „האלמנה העליזה" מ„ניאגרה", אחד „היצורים החמודים" „בעולם השכחה" של „עלובי החיים". בתקווה כי לא אחשב ל„ליצן". „בצהרי יום". „שיר אשר בנשם" ל„אורות הבמה" "24 שעות בחייה של אשה", בציפיה ל„קיץ אחד של אושר", ו„רגע של אמת" מתוך „התשוקה" ל„להבה ה־ נדולה" שתהפוך לי את ה„פנטסיה" של „סיפור לאס ונאס" ל„סימפונית הזוהר" של „שעשועי פריז". (אוף!)

●

נימנזיסטית צעירה בת 17 (838/141) בעלת המעלות: א) מתעניינת בספרות, תיאטרון, שירה, מוסיקה, אמנות, קולנוע, פוליטיקה, ספורט. ב) אוהבת לשחות בקייץ, לטייל בחורף, נ) שונאת מדעים מדוייקים, ד) מבנה נוף רגיל, ה) יפי נוראלי, מחפשת חבר להתכתבות שיתאים לדרישות הבאות: בונר נימנסיה, רצוי סטודנט נבון, לא ממושקף חליפה, בעל שכל, מותר לו להיות קצת ציני. מיניטום בן 20. מקסימום בן 24.

ההפצה: דוד טופל ובניו

מתי שותות גם הגבירות קיניאק?

כאשר יודעים להגיש את הקוניאק החריף לפי המתכונת של „ברנדי חמוץ" (Brandy Sour) שהנו המשקה החביב על גבירות כגברים במסיבות ונשפים.

וזאת תעשה:

קח 2 מנות ברנדי „אקסטרה פיין" של „כרמל מזרחי", 1 מנה של מיץ־לימון טבעי, 1 מנה של מים (מוטב — קוביות קרח) ו־2 כפות סוכר. ערבב יפה, טעם בעצמך ואז הגש קוקטייל לאורחיך.

טרם קנית דירה?
לבית מסחרנו פנית
ובעצמך חזית שכספך חסכת,

הלפנשטיין

בית מסחר להלבשה

תל־אביב נחלת בנימין 6

במרחב

מצרים

חרב מוחמד

מה שכתוב על המצח, אותו רואה העיין.
שיר עממי מצרי.

עוד לפני שהעולם שמע על הדובאת אל־אחראר, קבוצת הקצינים שנועדו לסלק את פארוק, היה חרות על מצחם מאורע גדול: המאבק עם האחים המוסלמים. לקצינים הצעירים, שהתכנסו מדי פעם בביתו של גימאל עבד־אל־נאסר, היה ברור כי לפני שיוכלו להרגיש את עצמם בטוחים כשליטיה של מצרים, יצטרכו להתגבר על האחים.

לא היתה זו מחשבה משמחת ביותר. משך שנים התגבש ארגון האחים לכוח החזק ביותר במצרים. חצר המלך והמפלגות הפוליטיות השונות לא היו, לעומתו, אלא אוסף של מנהלי קונויות חסרי־גב. רק הוואפד יכול היה להתחרות בו בעיני הקהל.

הסמל: זקן. התחלת האחים היתה צנועה ביותר. תנועה דתית קיצונית שצצה בכפר זגאזיג במצרים התחתית, תבעה חזרת כל המאמינים בתשובה, ביטול החוק האזרחי והפלילי, ההלפתו בהקוראן. למולם, בחרו בסיסמה מושכת ודינאמית: „דת מוחמד בכוח החרב." מספיק ה־ה שמישהו יופיע באסיפה פומבית ויצעק את הסיסמה כמה פעמים, כדי שכל הנאספים יחזרו עליה בהתלהבות היסטרית.

מזלם השני של האחים התגלם בדמותו של מורה בעל קומה בינונית ועיניים לוהטות. היה זה חסאן אל־בנא. כששמע לראשונה על הארגון, היה אל־בנא מורה בבית־ספר עממי. השתכר שמונה לירות לחודש. לפני זה התגלגל במקומות רבים, עבד גם כפועל שחור בבתי־המלאכה של הרכבת הממשלתית. פעולתו הראשונה, לאחר שהצטרף לאחים, היתה גידול זקן שחור, דבר שהפך למנהג בתנועה, ובמרוצת הזמן אף בא לסמל את הקנאות הדתית הקיצונית.

למרות השכלתו הנמוכה, היה אל־בנא מנהיג בעל שיעור קומה. כל מלה שיצאה מפיו הציתה את דמיון שומעיו. הוא היה גם תכסיסן ערמומי ואכזר. פעם, בשעה שנאם בפני כמה אלפי א־הדים, נטל בידו קערה קטנה שהכילה גחלים בוערות. ללא אזהרה, בתנועת יד מהירה, העיף את הגחלים על הקהל. באולם פרצה צוחת־אימים מחרידה: אלה שישבו בשורות הקדמיות התכופפו, ניסו להתגונן: האחרים ניסו להימלט.

אל־בנא נתן להתרגשות לחלוף, הרים את קולו בקריאה פאתטית: „בהלתם מכמה גחלים עלובות, שהן מעשי בני־אדם. מה תעשו כאשר תובאו למדורת הנצח בגיהינום?"

רצח, רצח, רצח. תחת מהניגות זו התפשט הארגון כאש בערימת קש. סניפים צצו בכל ארצות האיסלאם, ממארוקו ועד לפאקיסטאן. מלה אחת של חסן אל־בנא דיה היתה שאלפי אנשים יצאו להפגין ברחובות קהיר ואלכסנדריה.

תחילה עודד פארוק את הארגון, ראה בו כוח מתחרה למפלגת אל־וופד השנואה. האחים פתחו מועדונים, בתי־ספר, בתי־חולים, חנות־לימוד. הם יסדו מפעלים תעשייתיים, רכשו כמויות ענקיות של נשק עזוב מבדואי המדבר המערבי, אירגנו פלוגות טרור־סטיות מיוחדות. ב־1945 רצחו את עלי מאהר, ראש הממשלה, שעה שהיה בדרכו לאולם בית־הנבחרים לקרוא את הכרזת המלחמה על גרמניה. זמן קצר אחר כך רצחו את אמין עוסמאן, אחד ממנהיגי הוופד, שהתגאה בתואר האנגלי „סיר" ונשא אשה אנגליה.

מלחמת ארץ־ישראל העלתה את קרן הארגון עוד יותר. היא גם פקחה את עיני פארוק ומשרתיו. משמר הברזל, הבולשת הפרטית של פארוק, גילתה מחסני נשק חשאיים, החדירה סוכנים שקבעו כי האחים זוממים לכבוש את השלטון. בפקודת מחמוד אל־נוקראשי, ראש הממשלה, הוכרז הארגון בלתי־חוקי, רכושו הוחרם, אלפים מבין חבריו הושלכו למחנות ריכוז. שם נפגשו עם כמה מאות מאויביהם — קומוניסטים ויצוניים — שנכלאו כמה חודשים לפני כן.

הארגון לא קיבל את הדבר בשקט. ימים אחדים אחרי הוצאת החוק נרצח אל־נוקראשי על־ידי סטודנט צעיר, חבר הארגון.

בכי פומבי. הצעד שבא אחר כך היה אחד המכריעים בתולדות האחים.

משום מה נשאר אל־בנא חופשי. היתה לכך סיבה הגיונית. ביום בהיר אחד נרצח באחד הרחובות הראשיים. אוהדיו טענו כי כמה שעות לפני־כן חסמה המשטרה הפרליטית את כל הדרכים אל מקום המעשה. עם מות המנהיג ירד כוח הארגון, אך מאחוריו הקלעים עוד היתה להם השפעה עצומה. הם זממו נקמה נגד המשטר.

אולם עוד לפני שהגיע תורם, נטלו הקצינים את היוזמה לידיהם, ביצעו מהפכה משלהם. משך כמה חודשים ניהלו למראית־עין פלירט גלוי עם האירגון הקנאי. אחד הקצינים העיקריים נחשב לחבר האחים, ומוחמד נגיב עצמו אף הצטלם כשהוא בוכה בשעת אזכרה רשמית לאל־בנא.

אלא שדיקטטורה כמו זו של הקצינים אינה יכולה לסבול כוח יריב במדינה. כל המפלגות האחרות נעלמו, פינו את מקומן לתנועת־השיחרור של נגיב. אולם האחים לא נעלמו. להיפך, התורות הלאומיות החדשות של הקצינים הצעירים, בעלי ההשכלה האירופאית והחלומות על מהפכה חברתית, לא מצאו חן בעיניהם. הם דגלו בלאומיות אחרת: מוסלמית, דתית, קנאית, מן הסוג שהתגלם בארץ־ישראל בדמותו של המופתי הנביא והנשיא. ההתנגשות בין הלאומיות והדת הפכה בלתי־נמנעת, כמו תמיד במהפכה אסיאתית. היה ברור כי שבירת האחים היא אבן הבוחן האמיתית לרצינותם של נגיב וחבריו. אם ישברו את האחים ואת הלאומנות הדתית, כפי שעשה זאת בשעתו כמאל אתא־תורק, יהיו להם סיכויים לבצע בהדרגה מהפכה אמיתית. אם לא, הרי לא תהיה זאת אלא שאלה של זמן עד אשר יפגע כדור הרוצח בנשיא החייכני.

השבוע נסתבר שהדבר היה מובן גם לקצינים. הם היכו את המכה הראשונה: איר־גון האחים נאסר, מאות מנהיגים נאסרו, המוסדות הגלויים נשברו. אולם גם הקצינים עצמם לא ישנו במנוחה בלילות.

במחתרת עלולים האחים להיות הרבה יותר מסוכנים. ובמרחב עדיין קובע הכלל רוצח מי שרוצח אחרון. חרב מוחמד הנביא עודה נטוייה מעל לראשו של מוחמד הנשיא.

מוסיקה

יש בה משהו

„כדי להיות בימינו זמר מפורסם," אמר פעם מנהלה של חברת תקליטים גדולה באר־צות הברית, „אינך צריך, כמו בימים עברו ללמוד לשיר, או לדעת תווים. אפילו קול אינו הכרחי. צריך ש־יהיה לך משהו."

המשהו הזה נמצא בשפע אצל אשה צעירה, חטובת פנים ושחורת עיניים, ששירתה במיקרופונית שופעת מדי ערב על מבקרי אמבסדור בתל־אביב. מאחורי המיקרופון, מישיעם הקבוע של כל הזמרים המודרניים, אין לדעת אם יש לה עוד משהו מלבד המשהו, אבל אין לכך חשיבות רבה כי קהל המבקרים מעוניין בעיקר במשהו, והוא, כאמור, מצוי בשפע.

משקפיים ועירמת ספרים. מריה בקסה, ילידת העיר קליבלנד שבארצות הברית, לא התכוונה למעשה להיות זמרת. „אהבתי הגדולה," אמרה היא, „נתונה ל־תיאטרון." בכל זאת, בלחץ הוריה, נכנסה לאוניברסיטת קליבלנד, קיבלה בה סמיכות להוראה. „על כל מקרה," טענה, „יש לי מקצוע. כשאזדקן ולא אוכל עוד להופיע בזמרה — אני יודעת, הקהל אינו אוהב זמרות זקנות — אכנס לכיתה, כשעל חוטמי משקפיים שחורות, ותחת בית שחיי ספרים."

אולם לעת עתה, כל עוד חמוקי גזרתה גמישים ממש כקולה, מעדיפה מריה את הזמרה, אליה נקלעה במקרה: יום אחד, בשבתה באולפן ניו־יורקי, שמעה על תחרות זמרות לסיבוב בן שנתיים באירופה ובמזרח אסיה. מריה, שבאיתה תקופה שימשה כשחקנית במחזה נשקיני קיט, החליטה להתחרות ב־40 הזמרות המקצועיות שגרשמו לתחרות, זכתה בחוזה.

לחם ונסיעות. „התעניינתי בתחרות זאת," הודתה מריה, „בעיקר משום שהבטיחה לי שנתיים של מסעות בארצות רחוקות. אהבתי הגדולה השניה היא הטיול, נאמנה לאהבה זאת, לא ב־זבזה מריה את זמנה בארץ, ערכה טיול מקיף בנגב ובערבה, ביקרה בבאר־שבע, במכתשים, סדום, עין חוסוב ובאילת. „נופה של הערבה נפלא," אמרה. מלבד את הנוף, למדה בטיול זה כמה שירים עבריים, אותם כללה בתוכניותיה בארץ ויש בדעתה לשיר אותם גם בארצות אחרות, לכשתיסע.